

Arrest

nr. 239 791 van 18 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2018 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 januari 2019 en 15 februari 2019.

1.3. Op 12 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juni 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 13 augustus 1992 in Beiroet. U bezit de Libanese nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslima van religie. U heeft vijf broers en zussen van wie er een in Duitsland woont. Uw ouders wonen nog steeds in Beiroet. U ging naar school tot het eerste middelbaar. In 2008 trouwde u met Y.(...) R.(...) (o.v.: X – CGVS: X) en u kreeg met hem vijf kinderen: M.(...), M.(...), M.(...), R.(...) en Y.(...). Y.(...) is in België geboren op 3 mei 2018. Uw man en kinderen verblijven heden allen in België.

Vanaf 1997 werkte uw man in het restaurant 'al-Hani', opgericht door zijn broer H.(...) met zijn hulp. Het restaurant had een vestiging in Madina Riyadiyya. In 2010 werd ook een vestiging geopend in de door Hezbollah gedomineerde Zuidelijke buitenwijk van Beiroet (Dahiya). Uw man werd de uitbater van dit restaurant. Al na enkele maanden begon hij echter allerhande problemen met Hezbollah te ondervinden, omdat hij als soennitisch Palestijn in deze sjiiitische wijk een restaurant uitbaatte. Zo werd hij verscheidene keren naar hun kantoren opgeroepen voor ondervragingen en drie keer werd hij zelfs hardhandig door hen ondervraagd. Ook stond hij regelmatig bloot aan beledigingen en vernederingen of kreeg hij problemen omdat hij mensen tewerkstelde die Hezbollah niet aanstonden. In de lente van 2016 begon men hem onder druk te zetten om als leider een groep op te richten binnen de saraya muqawama, de Hezbollah gelieerde militie voor niet-sjiïeten. Hezbollah verwachtte van hem dat hij jongemannen uit zijn eigen kring en van zijn personeel zou rekruteren en dat hij ervoor zou zorgen dat op regelmatige wijze leden van zijn groep militaire trainingen zouden volgen. Door deze toenemende problemen kwam hij onder zware psychologische druk te staan. Daardoor kwam hij soms niet op zijn werk opdagen en ook keek hij naar mogelijkheden om ander werk te vinden, hetgeen echter moeilijk bleek. Zo probeerde hij zelf zoete snacks te maken en te verkopen, maar dit bleek niet rendabel. Ook ging hij na bij een vroegere collega of hij opnieuw in airco kon werken, maar hij kon uw man niet aan werk helpen. Eind 2016 of begin 2017 ontsloeg zijn broer uw man: hij ging 's morgens naar het restaurant en daar was al een andere uitbater aan het werk in zijn plaats, namelijk een sjiiitische dame. De dag van zijn ontslag legde hij u zijn problemen uit. Tot dan had hij het namelijk allemaal voor u geheim gehouden. Na zijn ontslag kwam hij niet meer in de Zuidelijke buitenwijk. Personeel van de vestiging in Madina Riyadiyya liet hem nadien weten dat mannen van de saraya nog daar naar hem zijn komen vragen.

Om te ontkomen aan Hezbollah besloten jullie het land te verlaten. Uw man vreesde dat hij eventueel door Hezbollah zou kunnen zijn geseind in de luchthaven van Beiroet. Om uit te testen of hij in de luchthaven problemen zou hebben reisde hij begin 2017 kort alleen naar Wit-Rusland en terug. Op 5 april 2017 verlieten jullie Libanon. Jullie reisden via Turkije en Cuba naar Italië waar jullie aankwamen op 19 april 2017. Vervolgens reisden jullie naar Nederland waar jullie in juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Dit werd echter afgewezen aangezien geoordeeld werd dat Italië verantwoordelijk was voor jullie verzoek om internationale bescherming. Jullie bleven ongeveer een jaar in Nederland en hierna reisden jullie naar België. Jullie kwamen hier aan op 11 april 2017 en diezelfde dag dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw Libanese identiteitskaart en de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uw man en uw kinderen, jullie UNRWA-kaart, 2 creditkaarten, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw man, attesten dat uw man niet de Libanese nationaliteit bezit, een attest van het bevolkingsregister van uw man en een werkattest van al-Hani van uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot, Y.(...) R.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij als Palestina-vluchteling het mandaatgebied van de UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde vluchtmotieven, kan ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS Y.(...) R.(...) dd. 15/01/2019 [R1], p. 3, 14). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen:

U schetste een situatie waarbij u onder druk werd gezet om leider van een groep te worden binnen de saraya (zie CGVS R1, p. 11, 12, 13, 17, zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS Y.(...) R.(...) dd. 15/02/2019 [R2], p. 11, zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS A.(...) S.(...) dd. 15/02/2019 [S2], p. 3, 4), waarbij u werd bedreigd indien u zou weigeren (zie CGVS R1, p. 13) en u insinueert dat u zelfs zou worden gedood (zie CGVS R2, p. 11). Dit relaas gaat echter lijnrecht in tegen de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Libanon: rekrutering door Hezbollah dd. 18/05/2018). Daaruit blijkt duidelijk dat zowel voor Hezbollah zelf als voor de saraya geen gedwongen rekrutering plaats vindt. Rekrutering gebeurt op vrijwillige basis. Uw relaas is dusdanig strijdig met deze informatie dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van uw relaas in het licht van de genoemde informatie wordt nog verder in de verf gezet door de volgende bevindingen:

Zo valt op dat Hezbollah u in uw relaas niet gewoon als lid van de saraya wilde rekruteren, maar als leider van een groep. Voor een leider is het uiteraard nog veel belangrijker dan voor een gewone strijder dat hij betrouwbaar en gemotiveerd is en daarom is het des te bevreemdender dat ze u tegen uw zin, waardoor u per definitie niet betrouwbaar en niet gemotiveerd bent, zouden dwingen een leider van de saraya te worden.

Ook valt op dat, wanneer men uw verklaringen volgt, het voor Hezbollah overduidelijk zou moeten zijn dat u hen niet genegen bent en dat u dus geen betrouwbare leider van de saraya zou zijn. Initieel stond

u weliswaar als Palestijn redelijk positief ten aanzien van de groepering omdat ze zich de Palestijnse zaak aantrokken (zie CGVS R1, p. 16), al had u hen nooit gesteund en had u nooit met hen te maken gehad (zie CGVS R2, p. 11), maar tegen de tijd dat ze u in 2016 onder druk begonnen te zetten om een leider van de saraya te worden (zie CGVS R2, p. 15) had u al jaren, sinds 2011 (zie CGVS R1, p. 16 en zie CGVS R2, p. 2-3), niet anders dan slechte ervaringen met Hezbollah achter de rug: u vermeldde hoe u verscheidene keren door mensen van Hezbollah in elkaar werd geslagen, werd bespuwd en vaak werd lastig gevallen (zie CGVS R1, p. 12, 16 en zie CGVS R2, p. 14-15), hoe uw broer geld moest betalen aan leden van Hezbollah en van Amal, een andere sjiiitische partij (zie CGVS R1, p. 16-17 en zie CGVS R2, p. 8), en hoe u verscheidene keren problemen kreeg met Hezbollah omdat de mensen die u tewerkstelde of de mensen met wie u omging hen niet aanstonden (zie CGVS R2, p. 14). Het is toch bevreemdend dat Hezbollah na heel die voorgeschiedenis zou menen dat ze u kunnen vertrouwen zich serieus te engageren voor de partij.

Een bijkomend problematisch element in uw relaas is hoe u enerzijds jarenlange oplopende problemen met Hezbollah en Amal schetst, terwijl u anderzijds alle mogelijkheden om u te onttrekken aan deze problemen door niet meer in de Zuidelijke buitenwijk te werken zonder meer afdoet als onpraktisch. De problemen die u schetste met Hezbollah, ook al vóór de beweerde poging u te rekruteren, zijn best serieus: U beschreef hoe u sinds u in de Zuidelijke buitenwijk begon te werken verschillende keren zonder reden werd geslagen, werd ondervraagd en werd lastig gevallen (zie CGVS R1, p. 12, 16, zie CGVS R2, p. 2-3, p. 14, 15). Specifiek vertelde u hoe u bij uw eerste gesprek met vertegenwoordigers van Hezbollah werd geslagen en bespuwd (zie CGVS R1, p. 12). Ook beschreef u dat u een keer een jongen tewerkstelde op voorspraak van iemand die u kende van in het restaurant in Madina Riyadiyya. Toen Hezbollah hiervan hoorde, pakten ze u en die jongen op en sloegen ze u, omdat die man blijkbaar voor de regering werkte (zie CGVS R2, p. 13-14). Een ander incident dat u beschreef is dat een leverancier van jullie restaurants te maken kreeg met een Libanese inlichtingendienst. U werd daarover gevraagd door een beruchte Palestijn, A.(...) S.(...), die verwant is aan die leverancier. Vervolgens werd u door Hezbollah opgepakt, geslagen en ondervraagd, omdat ze wilden weten wat uw band was met die A.(...) S.(...) (zie CGVS R2, p. 14). Ook moest uw broer H.(...) geld betalen aan verschillende mensen van Hezbollah en Amal (zie CGVS R1, p. 16-17)

Men zou logischerwijs dan ook denken dat u alles in het werk zou stellen om niet meer met Hezbollah te worden geconfronteerd. Gevraagd of u niet in Madina Riyadiyya kon gaan werken in plaats van in de door Hezbollah gecontroleerde Zuidelijke buitenwijk, stelt u dat daar niemand extra nodig was en dat uw broer toch moeilijk uw zus naar de Zuidelijke buitenwijk kon sturen in uw plaats (zie CGVS R1, p. 15, 16). U stelt tevens dat Hezbollah u ook in Madina Riyadiyya kon bereiken, maar dat is pas een factor in uw beweerde vluchtrelaas na hun poging u te rekruteren in de lente van 2016 (zie CGVS R1, p. 15). Indien de problemen dermate ernstig zijn zoals u beweert, lijkt het logisch dat uw broer een andere, desnoods lagere, positie voor u zou zoeken buiten de Zuidelijke buitenwijk. In de Zuidelijke buitenwijk waren meer dan 25 mensen tewerkgesteld (zie CGVS R1, p. 9). Men mag er van uit gaan dat dat in Madina Riyadiyya gelijkaardig is. Dan moet het toch mogelijk zijn u daar werk te vinden zonder dat uw zus daarom perse daar weg moet. Jullie schetsten weliswaar een zeer problematische relatie met uw broers en zussen waarbij jullie niet met elkaar praten (zie CGVS R1, p. 6, zie CGVS R2, p. 13, zie CGVS S2, p. 5, 6), maar dit kan niet overtuigen, zoals verderop wordt beargumenteerd.

Gevraagd of het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk niet beter kon worden gesloten, stelt u dat het goed draaide, dat sluiten niet praktisch was gezien de huur, dat het niet goed was voor de reputatie van uw broer en dat een eventuele sluiting sowieso niet uw beslissing was maar de beslissing van uw broer (zie CGVS R2, p. 9-10). U insinueert tevens dat Hezbollah heel Libanon controleert wanneer u zegt 'Libanon is niet van ons, het is wel van Hezbollah' (zie CGVS R2, p. 9), waardoor een sluiting van het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk geen verschil zou maken. Dit is echter manifest een grove veralgemening en een blote bewering. Volgens uw verklaringen hadden jullie immers nooit dergelijke problemen met Hezbollah vóór de opening van het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk (zie CGVS R2, p. 2-3, 10). Men kan niet anders dan concluderen dat sluiting, gezien het formaat van de beweerde problemen, een logische stap zou zijn. Het is tekenend dat jullie dat blijkbaar niet deden en dat u als reden daarvoor enkel de bovenstaande bezwaren kan noemen.

Nu dienen uw banden met uw broers en zussen te worden besproken. Het is zeer opvallend in deze context is dat u, volgens jullie verklaringen, nagenoeg niet zou hebben gecommuniceerd over uw beweerde problemen met uw broers en zussen. Dit is bevreemdend omdat u toch problemen had in het kader van uw werk, een werk waar verschillende van hen bij zijn betrokken. U was weliswaar de enige van de broers en zussen die in het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk werkte, maar uw broer H.(...)

was de eigenaar van ook dat restaurant (zie CGVS R1, p. 9). Verder werkten uw zus R.(...), uw zus H.(...), uw broer A.(...) en uw broer N.(...) allemaal in het restaurant in Madina Riyadiyya (zie CGVS R1, p. 5-6). In acht genomen dat jullie allemaal in verwante jobs werkten lijkt het zonder meer logisch dat u zou overleggen met uw broers en zussen wanneer u in de Zuidelijke buitenwijk problemen tegenkomt. U zou de problemen echter nooit met uw overige broers en zussen hebben besproken (zie CGVS R2, p. 18 en zie CGVS S2, p. 6) en u bent zeer onduidelijk over welke problemen u wanneer besprak met uw broer H.(...), de eigenaar van het restaurant dat u leidde. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud moest u zeven keer worden gevraagd wanneer u uw problemen aan H.(...) vertelde voordat u kon zeggen dat hij er vanaf het begin, 2010, van wist (zie CGVS R2, p. 12-13). Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat u deze vraag niet wilde beantwoorden. Bovendien sprak u zichzelf bij uw antwoorden herhaaldelijk tegen (zie CGVS R2, p. 13): zo zei u dat ze u in het begin nog niet zo lastig vielen, maar toen met de tijd de problemen groter werden vertelde u uw broer alles. Vervolgens stelt u dat u het hem niet vertelde, maar dat hij de zaak van in het begin volgde. Vervolgens stelt u dat hij het te weten kwam toen het probleem groeide, maar dat u hem de kleine problemen, zoals het oppakken, aanhouden en bespuwen, niet vertelde. Daarna stelt u echter het omgekeerde: dat hij niet weet dat u een groot probleem heeft, enkel dat u kleine problemen had zoals aanhoudingen en slagen. Gevraagd waarom u uw problemen niet met uw broers en zussen besprak, halen zowel u als uw vrouw aan dat nagenoeg alle contact was verbroken met uw broers en zussen (zie CGVS R1, p. 5, zie CGVS S1, p. 5, zie CGVS R2, p. 5 en zie CGVS S2, p. 5, 6). Dit punt, elementair in uw relaas, kon u echter niet aannemelijk maken. Zo moet worden benadrukt dat jullie wel degelijk in dezelfde organisatie werkten en dat het dan niet anders kan dat jullie met enige regelmaat met elkaar moesten communiceren. U kan wel stellen dat jullie geen contact hadden met elkaar omdat u in de Zuidelijke buitenwijk werkte en zij in Madina Riyadiyya (zie CGVS R2, p. 5), maar deze situatie die u schetst is praktisch gezien zodanig onwaarschijnlijk dat er moeilijk geloof aan kan worden gehecht. Beide vestigingen zijn immers wel degelijk één enkel bedrijf waarvan uw broer H.(...) de eigenaar is (zie CGVS R1, p. 8, 9). Uw broers en zussen die ook in het restaurant werken, werken allemaal in de afdeling in Madina Riyadiyya (zie CGVS R1, p. 5-6), waar ook u werkte van 1997 tot 2010 (zie CGVS R1, p. 7-8). Daaruit volgt dat jullie toch hebben samengewerkt. Ook legden jullie enkele verklaringen af die niet verzoenbaar zijn met uw bewering geen contact te hebben met uw broers en zussen. Zo diende u de vestiging in Madina Riyadiyya blijkbaar van advies wanneer dat nodig was, ook nadat u in de Zuidelijke buitenwijk was beginnen werken (zie CGVS R1, p. 9). Uw vrouw stelt zelfs dat u het restaurant in Madina Riyadiyya beheerde per telefoon (zie CGVS S2, p. 6). Gegeven de situatie die jullie schetsten aangaande de restaurants, zou het ronduit bizar zijn dat u en uw broers en zussen niet communiceren. Die afwezigheid van communicatie kan dan ook niet als geloofwaardig worden gezien tenzij u die op een of andere manier afdoende kan verklaren en toelichten. Dat is echter allerm minst het geval. Doorheen jullie persoonlijke onderhouds kregen u en uw vrouw herhaaldelijk de kans om uit te leggen hoe het kan dat u niet communiceerde met uw broers en zussen. Gevraagd naar het slechte contact stelde u slechts dat elk met zijn eigen leven bezig was en dat u het psychisch moeilijk had vanwege de problemen (zie CGVS R1, p. 6). Wanneer u verderop hetzelfde werd gevraagd herhaalde u slechts dat elk zijn eigen leven had (zie CGVS R1, p. 10). Wanneer u hier tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw naar werd gevraagd stelde u dat jullie vader jullie slecht behandelde waardoor elk zijn plan trok en wegvluchtte (zie CGVS R2, p. 13). Het is zeer goed mogelijk dat de familiale banden schaadden, maar daar tegenover staat dat velen van jullie nadien toch in dezelfde zaak zijn gaan werken, zodat niet kan worden gesteld dat de moeilijke jeugd alle banden tussen de broers en zussen heeft verbroken. Wanneer uw vrouw werd bevraagd over het gebrek aan communicatie tussen u en uw broers en zussen komt zij niet verder dan te stellen dat het een familie is die een slechte band heeft en dat jullie niet met elkaar praten, maar ze laat na uit te leggen waarom dat zo is (zie CGVS S2, p. 6-7). Jullie slagen er dus niet in het gebrek aan communicatie tussen u en uw broers en zussen, zelfs in geval van ernstige problemen, toe te lichten. Dit bevreemdende element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aangezien het, zoals hierboven aangehaald, normaal gezien zonder meer evident zou moeten zijn dat u over uw problemen met uw broers en zussen zou communiceren.

Bovenstaande zaken in acht genomen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met Hezbollah.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur,

materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die jullie voorlegden kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw herkomst, uw identiteit en uw werk, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. De voorgelegde informatie over Hezbollah handelt niet over gedwongen rekrutering en weerlegt dus niet de hierboven besproken problemen met uw relaas.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017

voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden aangezien deze uitsluitend gemotiveerd werd per referentie aan de motivatie inzake de beslissing getroffen inzake haar echtgenoot, die echter een beslissing betreft tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming daar de echtgenoot een Palestijnse vluchteling is, bij UNRWA geregistreerd. Verzoekster wijst erop dat zij echter de Libanese nationaliteit zit. Zij is niet Palestijns en is geenszins bij UNRWA geregistreerd. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing, die uitsluitend gemotiveerd is door verwijzing naar een beslissing gegrond op een uitsluiting van de Conventie van Genève de aangehaalde middelen schendt.

Verzoekster maakt zich verder de uiteengezette argumentatie inzake het beroep tegen de beslissing van haar echtgenoot eigen, waar eveneens de schending wordt aangevoerd van de artikelen 1 en 1D, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, ondanks het feit dat artikel 1D van de Conventie van Genève niet op haar van toepassing is:

"(...)• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.

• Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève. Dat de talrijke inkrimpingen van het UNRWA budget en meer nog de in vraagstelling van het verder bestaan van de UNRWA door de Trump administratie, noodzakelijk de vraag laten reizen nopens het redelijk karakter van het verder bestaan van de instelling en hetgeen zij nog in werkelijkheid betekent;

• Deze status beperkt zich concreet tot materieel uiterst beperkte hulp waarvan de verzoekende partij niet eens genoot en waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd, dat die nog zal kunnen worden uitgedeeld: de UNWRA fondsen werden tot hertoe voor een groot deel door de Verenigde Staten gevoed.

(...)

• Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de naaste familie zou kunnen worden gesteund en dat haar situatie beter was dan die van een groot deel van de bevolking

• Dat de verzoekende partij concreet stelt dat zolang zij haar job als uitbater van het restaurant dat eigendom was van haar broer, zij inderdaad het beter stelde dan een groot deel van de bevolking.

• Dat zij echter de job niet meer heeft en geen kans heeft die job te recupereren in geval van terugkeer: de verzoekende partij kreeg inderdaad ontslag van haar broer en beter nog haar plaats werd ingenomen door een sjiitische vrouw, een element waarvan het CGVS de nochtans eevidente betekenis niet heeft ingezien. Dat verder nog, de verstandhouding met haar broer thans slecht is daar haar broer haar verwijt zijn restaurant aan het gevaar te hebben blootgesteld;

• Door zijn broer door een sjiitische vrouw te hebben vervangen hoopt de broer dat zijn restaurants normaal verder kunnen functionneren en voor de Hezbollah minder aantrekkelijk worden : vermits de vrouw vooreerst sjiitisch is ziet hij dat in als een borg voor zijn restaurants die minder kans hebben om aangevallen te worden.

• Omdat de vervanger een vrouw is hoopt de broer dat de restaurantss ook minder aantrekkelijk worden voor de Hezbollah : de Hezbollah geeft weinig plaats voor vrouwen en zal niet denken dat een vrouw een ploeg van 25 mannen zal kunnen "beïnvloeden" omdat de mannen in zijn regio zich niet door vrouwen laten beïnvloeden

• De broer hoopt hierbij met rust te worden gelaten en in geval van terugkeer recupereert de verzoekende partij geenszins haar job bij haar broer die eerst een zakenman is die zijn status als middenstander niet wenst te verliezen;

• Het CGVS houdt met dit element geen rekening en voert geen diepgaand onderzoek.

• Dat dit element ook een aanwijzing is voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij.

- Dat het CGVS in zijn betoog om te mogen stellen dat de verzoekende partij het in Libanon "goed" stelde met het oog haar uit te sluiten van de status op grond van artikel 1D van de Conventie van Geneve, naar het uitgebreid netwerk dat de verzoekende partij binnen haar werksfeer had opgebouwd.
- Dat dat uitgebreid netwerk echter ook eveneens de reden is waarom de Hezbollah zich aan haar en aan haar activiteiten is begonnen uit te kijken....
- Dit aspect verwaarloost het CGVS volledig en ten onrechte want dit aspect is een gegronde reden om via de verzoekende partij die geen aanhanger was van de Hezbollah te recrutereren.
- Dat het CGVS de situatie in Libanon als statisch beschouwt op grond van zijn oordeel dat de situatie in Libanon "eerder stabiel" is.

Het CGVS houdt hierbij geen rekening met het feit dat de Hezbollah integendeel grondig evolueert en zich aan de gewijzigde situatie in Libanon, maar ook in de regio aanpast.

Dat de verzoekende partij dit aantoon met de volgende persartikels die duidelijk aantonen dat de Hezbollah buiten zijn gebruikelijke sfeer degelijk recruteert : in Syrië bij de eerdere "rebellens" die hij nog geen twee jaar geleden bestrijdde , in Israël via Facebook die zeker niet als een fiabele netwerk kan worden beschouwd....

(...)

Dat de Hezbollah bijgevolg degelijk evolueert en zijn invloedssfeer probeert uit te breiden.

Dat de deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing , die hoofdzakelijk steunt op de stelling dat de Hezbollah niet rekruteert, te vernietigen vermits de informatie van het CGVS niet eensluidend is en tegengesproken wordt door de informatie die de verzoekende partij voorlegt.

Dat van het ogenblik dat men een mogelijke rekrutering niet uitsluit, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd.

Dat het feit dat de voorgestelde samenwerking met de Hezbollah een verantwoordelijkheid inhield niet meteen als ongeloofwaardig dient te worden aanzien in de nieuwe context waarin de Hezbollah evolueert.

Dat bijvoorbeeld dient te worden herinnerd dat de Hezbollah haar recruten thans betaalt en zelfs goed betaalt, tot 3 x de gemiddelde loon in Libanon die 500 euro bedraagt;

Het is dus deels voorbij de periode waar de mensen uit overtuiging en ideaal gingen aansluiten, vechten enz...

De louter heel verslechterde financiële toestand in Libanon heeft ook een duidelijke impact op een deel van de bevolking die doorgewoond aan honger lijdt.

De verzoekende partij was inderdaad niet behoeftig was zoals een groot deel van de bevolking behoeftig is , zolang zij haar werk kon behouden;

Haar werk is uiteraard een werk waar zij verantwoordelijkheid draagt: zij was iemand die als "belangrijk" kon worden aanzien;

Haar rang , hoewel heel relatief-, dwong de Hezbollah ertoe haar een job, een medewerking met verantwoordelijkheden aan te bieden.

Een lage post aanbieden aan iemand die een eerder aanzienlijke situatie bekleedt wordt in het Oosterse wereld en in Libanon als beledigend aangevoeld en wordt niet eens in overweging genomen.

Evenredig met de aangeboden post zijn de vervolgingen in geval van weigering;

Het CGVS houdt evenmin rekening met de mentaliteit ter plekke.

Dat de Hezbollah sedert 2016 een andere draai heeft genomen wordt ondermeer uitgelegd en aangetoond door het volgend artikel, dat een grondige analyse is van de huidige Hezbollah;

(...)

Dat de Hezbollah een duidelijke evolutie kent waarmee de Commissaris-Generaal geen rekening heeft gehouden.

Dat het relaas in deze gewijzigde context volkomen geloofwaardig is.

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat het CGVS verder stelt dat de verzoekende partij niet behoeftig was en met een eigen werk kon leven , zodat zij niet afhankelijk was van de UNRWA en dat zij aldus probleemloos zou kunnen terugkeren n geen nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt tevens dat de veiligheidssituatie redelijk stabiel zou zijn.

• Dat de redenering van het CGVS eventueel zou kunnen worden gevolgd, indien de verzoekende partij haar werk kon bewaren.

• Dat dit echter niet het geval is vermits de verzoekende partij alleszins haar werk kwijt is : zij kreeg effectief ontslag van haar broer, haar plaats is ingenomen door een sjiitische vrouw, hetgeen ook betekent dat haar broer haar niet zal durven ontslag geven, uit vrees voor represailles;

• de beweerde mogelijke "steun" van haar gezin is in casu onbestaand;

Zij kan evenmin haar eerdere job recupereren, een optie die zij reed beoogd had om met rust gelaten te worden.

Geen enkel lid van het gezin van mevrouw A., *sensu lato* heeft een voldoende fortuin om het gezin te steunen. Het was eerder de verzoekende partij die haar schoonfamilie ondersteunde daar de vader aan kanker lijdt.

Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

- Hypothetische hulp van familieleden die voor een deel zelf reeds op leeftijd zijn en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNRWA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bij stand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin;

- De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken;

- Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, *sensu strictu* en *sensu lato*;

- Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;

- Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.

- De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;

- Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegenbedreigingen vanwege politieke facties , bendes , gewapende groeperingen enz Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in dekampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieus daalt naargelang de overbevolkingpeil verhoogt;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNRWA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

- Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.

- Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager , die reeds een vluchteling is, van ambsthelpe dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van elm van de verzoekende partij en van de verzoekende partijen als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de 'Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;

2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;

3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;

4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nog aan werk te geraken voor de verzoekende partij heel beperkt is :

Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnsz bevolking in Libanon; (...)

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoekster ook naar de argumentatie in het verzoekschrift van haar echtgenoot. Deze voert aan dat hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen, en haalt in het bijzonder de situatie in het vluchtelingenkamp Sabra aan, vanwaar hij afkomstig is. Hij haalt ook aan dat UNRWA de financiële steun aan Palestijnse families niet kan verzekeren en dat hij zijn job in Libanon heeft verloren. Ook wijst hij op de discriminatie ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en betoogt hij dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt. Tot slot dient ook in acht te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie ondraaglijk is geworden, aldus nog verzoekster.

Verzoekster stelt nog als vrouw van een Palestijns vluchteling geen bescherming te mogen verwachten van de autoriteiten aangezien die zich niet met hun problemen met Hezbollah bemoeien. Verzoekster vraagt om minstens de gelijktijdige behandeling en beslechting van beide zaken indien de Raad van oordeel zou zijn dat ze niet samen kunnen worden gevoegd wegens verknochtheid.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. In een aanvullende nota stelt verzoekster, onder verwijzing naar een aantal persartikels, dat de Libanese autoriteiten de burgers niet meer kan beschermen en dit dus a fortiori ook geldt voor de Palestijnen uit Libanon. Voorts wijst verzoekster op de gevolgen van de COVID-9 pandemie. Verzoeker wijst op en citeert persartikels naar aanleiding van de zware explosie in Beiroet waarbij onder andere de haven werd vernield.

3. Nieuwe elementen

Op 16 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019, de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020 en de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt dat verzoekster de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Aangezien verzoekster in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk benadrukt dat zij de Libanese nationaliteit heeft, geen Palestijnse is en geenszins bij UNRWA geregistreerd is, zijn ook de verwijzingen naar het verzoekschrift ingediend door haar echtgenoot in het kader van zijn beroepsprocedure niet dienstig in zoverre deze betrekking hebben op (1) de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, (2) de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en (3) de discriminatie die Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken ondervinden, in het bijzonder wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt.

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij zich voor haar verzoek volledig baseert op de asielmotieven van haar echtgenoot, Y.R., in wiens hoofde op basis van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij als Palestina-vluchteling het mandaatgebied van de UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, in het bijzonder werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen met Hezbollah zodat ten aanzien van verzoekster, die zich volledig beroept op de door haar echtgenoot aangehaalde vluchtmotieven en geen bijkomende incidenten of problemen aanhaalt, niet kan gesteld worden dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen en (ii) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 juni 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst, Libanon, is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Y.R. Zij roept geen eigen motieven in. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar uiteenzetting nergens betwist dat zij zich voor wat betreft haar asielmotieven volledig baseert op het relaas van haar man. Bijgevolg kon de commissaris-generaal op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en is de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster derhalve afdoende gemotiveerd door, wat betreft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de uiteengezette vluchtmotieven, te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden aangezien deze uitsluitend gemotiveerd werd per referentie aan de motivatie inzake de beslissing getroffen inzake haar echtgenoot, die echter een beslissing betreft tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming daar de echtgenoot een Palestijnse vluchteling is, bij UNRWA geregistreerd. De Raad benadrukt te dezen dat de door verzoekster en haar echtgenoot aangehaalde problemen met Hezbollah door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig werd bevonden. Dit oordeel leidt in het geval van verzoeksters echtgenoot, een UNRWA-Palestijn, tot het besluit dat de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, *i.e.* de beweerde problemen met Hezbollah, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. In hoofde van verzoekster leidt ditzelfde oordeel tot het besluit dat zij om deze reden geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te menen, werd haar verzoek om internationale bescherming aldus niet onderzocht onder artikel 1D van het Verdrag van Genève. Dit blijkt niet alleen uitdrukkelijk uit de aard van de beslissing die in haar hoofde werd genomen, met name een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doch tevens uit de motivering waar uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot, Y.(...) R.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire*

beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij als Palestina-vluchteling het mandaatgebied van de UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde vluchtmotieven, kan ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.” (eigen onderlijning).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 239 786 van 18 augustus 2020 geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven zoals deze door de echtgenoot van verzoekster Y.R. werden uiteengezet. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…) 7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten omdat hij als uitbater van een restaurant in een sjiitische wijk van Beiroet veelvuldig werd lastig gevallen door Hezbollah en door hen onder druk werd gezet om een groep binnen de “saraya muqawama” (de aan Hezbollah gelieerde militie voor niet-sjiieten) op te richten en te leiden. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) de door de verzoeker aangehaalde problemen met Hezbollah niet stroken met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er voor de Hezbollah noch de “saraya wuqawama” gedwongen rekrutering plaatsvindt, (ii) het niet geloofwaardig is dat Hezbollah hem tegen zijn zin leider zou willen maken van een militiegroep aangezien hij dan niet betrouwbaar noch gemotiveerd zou zijn, (iii) het bevreemdend is dat Hezbollah hem zou willen rekruteren aangezien hij al sinds 2011 problemen met hen kende en ze dus niet van hem konden verwachten dat hij zich serieus voor hen zou engageren, (iv) verzoeker schetst dat hij jarenlang op ernstige wijze lastiggevallen werd door Hezbollah en Amal, een andere sjiitische partij, en men dan ook logischerwijs zou denken dat hij alles in het werk zou stellen om niet meer met Hezbollah te worden geconfronteerd bijvoorbeeld door in Madina Riyadiyya te gaan werken in plaats van in de door Hezbollah gecontroleerde Zuidelijke buitenwijk, hij geen aannemelijke verklaring geeft waarom dit niet mogelijk was, gezien het formaat van de beweerde problemen bovendien de sluiting van het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk een logische stap zou zijn en het tekenend is dat zij dat blijkbaar niet deden en verzoeker als reden daarvoor enkel aanhaalt dat het restaurant goed draaide, dat sluiten niet praktisch was gezien de huur, dat het niet goed was voor de reputatie van zijn broer, dat een eventuele sluiting sowieso niet zijn beslissing was maar de beslissing van zijn broer en dat Hezbollah heel Libanon controleert waardoor een sluiting van het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk geen verschil zou maken, waarbij dit laatste argument manifest een grove veralgemening en een blote bewering is en (v) het onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet met zijn broers en zussen communiceerde over zijn beweerde problemen en hij hiervoor geen aannemelijke uitleg kan geven aangezien zij bij zijn werk betrokken waren en het dan ook niet anders kan dan dat zij met enige regelmaat met elkaar moesten communiceren, hij bovendien zeer onduidelijk is over welke problemen hij wanneer besprak met zijn broer H., de eigenaar van het restaurant dat hij leidde, en hij er niet in slaagt het gebrek aan communicatie tussen hem en zijn broers en zussen, zelfs in geval van ernstige problemen, toe te lichten, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij het mandaatgebied van UNRWA zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor gedwongen rekrutering en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden

geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker tracht het feit dat Hezbollah hem als onwillige strijder meteen een leidersrol aanbood te verklaren door erop te wijzen dat hij door zijn verantwoordelijke functie in het restaurant als iemand "belangrijk" kon worden aanzien en te verwijzen naar de lokale mentaliteit waarin het beledigend zou zijn om aan iemand die een positie met aanzien heeft een lagere post aan te bieden. Dit betreft echter louter een blote bewering, die daarenboven weinig steek houdt. Verzoeker beweert jarenlang door Hezbollah onheus te zijn behandeld en vernederd. Het is dan ook niet plausibel dat hij dan plots door hen een hoge positie aangeboden krijgt en dit om hem niet te beledigen en hem ertoe aan te zetten deze post te aanvaarden. Aangezien verzoeker bovendien beweert dat de rekrutering verplicht is, hij dus niet kon weigeren en Hezbollah hem hiertoe onder druk zette met bedreigingen, ziet de Raad geenszins in waarom Hezbollah zich verplicht zou zien verzoeker een leidende rol aan te bieden. Verzoeker haalt ook aan dat de commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat het uitgebreide netwerk dat hij opbouwde in zijn werksfeer een gegronde reden was voor Hezbollah om hem te rekruteren. Dit argument kan echter evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers relaas herstellen. Dat verzoeker interessant kon zijn voor Hezbollah omdat hij veel vrienden en kennissen heeft waaronder hij kon rekruteren, dat de focus van Hezbollah vooral op zijn personeel lag, dat Hezbollah volgens verzoeker wilde dat hij wekelijks 2 of 3 werknemers naar hen stuurde voor militaire trainingen, niet alleen de jongens van het restaurant in Dahiya maar ook de jongens van het restaurant in Madina Riyadiyya (notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 januari 2019, p. 17 en notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 februari 2019, p. 9 en p. 16) doet immers niets af aan het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds jarenlang ernstige en oplopende problemen met Hezbollah zou hebben gekend en het voor Hezbollah dan ook overduidelijk zou moeten zijn geweest dat hij hen niet genegen was en hij aldus per definitie geen gemotiveerde noch betrouwbare leider van de saraya zou zijn. De door verzoeker geschetste gang van zaken, die impliceert dat Hezbollah, met wie verzoeker sinds jaren niet anders dan slechte ervaringen achter de rug had, desondanks zou menen dat ze verzoeker konden vertrouwen zich serieus te engageren voor de partij, gaat derhalve in tegen iedere logica en overtuigt geenszins. Voorts kan ook de verwijzing naar algemene informatie over de rekrutering door Hezbollah van voormalige rebellen in het Zuiden van Syrië, die van Hezbollah een loon ontvangen dat hoger ligt dan het salaris betaald door het Syrische leger en hoger dan het gemiddelde loon in Libanon, en over de rekrutering door Hezbollah via Facebook in Israël, niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen op enige waarheid zouden berusten en aldus aannemelijk en geloofwaardig zijn. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan immers blijken dat er actueel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering. Integendeel, uit het in het verzoekschrift geciteerde artikel "Le Hezbollah libanais, derrière la machine de guerre, l'émergence de la communauté chiite" van 20 februari 2017 blijkt dat Hezbollah erin slaagt om vrijwillig voldoende jongeren te rekruteren.

Om de geloofwaardigheid van zijn relaas aan te tonen verwijst verzoeker ook naar het feit dat zijn broer een sjiitische vrouw had gekozen om hem als uitbater van het restaurant in Dahiya te vervangen, in de hoop dat het restaurant op die manier normaal verder zou kunnen functioneren en minder aantrekkelijk zou worden voor Hezbollah. De religie van de nieuwe uitbaatster zou het restaurant beschermen tegen aanvallen van Hezbollah. Het feit dat ze vrouw is zou Hezbollah ook ontraden om het restaurant als plaats voor rekrutering te gebruiken aangezien Hezbollah "weinig plaats" heeft voor vrouwen en niet zal denken dat een vrouw een ploeg van 25 mannen zal kunnen "beïnvloeden" vermits de mannen in zijn regio zich niet door vrouwen laten beïnvloeden. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij met dit element geen rekening heeft gehouden en geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd. De Raad ziet echter niet in hoe het gegeven dat verzoeker werd vervangen door een sjiitische vrouw, wat op zich ook al een louter blote bewering is die verzoeker niet staft, de geloofwaardigheid van zijn relaas zou kunnen herstellen. De in het verzoekschrift uiteengezette motivatie voor de keuze van zijn vervangster in het restaurant houdt bovendien totaal geen steek nu verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uiteindelijk verklaarde dat zijn broer tot op heden niet weet dat hij een groot probleem heeft met Hezbollah, enkel dat hij kleine problemen had zoals aanhoudingen en slagen, en dat hij nooit aan zijn broer heeft verteld dat Hezbollah hem leider wilde maken van een groep binnen de saraya muqawama (notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 februari 2019, p. 13). Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van de jarenlange problemen die verzoeker reeds voor de beweerde poging tot rekrutering met Hezbollah zou hebben gekend volledig onderuit gehaald door zijn eigen houding. Zo tart het, gezien de ernst van de door verzoeker beweerde problemen, naar het oordeel van de Raad alle verbeelding dat verzoeker niet alles in het werk zou hebben gesteld om zich te onttrekken aan deze problemen en niet meer met Hezbollah te worden geconfronteerd, bijvoorbeeld door in Madina Riyadiyya te gaan werken in plaats van in de door Hezbollah gecontroleerde Zuidelijke buitenwijk, en al

helemaal dat verzoeker het nooit nodig zou hebben geacht om zijn beweerde problemen te bespreken met zijn broers en zussen, terwijl verschillende van hen nochtans werkzaam waren in het restaurant in Madina Riyadiyya en dus eveneens bij het bedrijf betrokken waren. Indien men verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift zou volgen en alle problemen met Hezbollah naar aanleiding van het restaurant in Dahiya dusdanig eenvoudig zouden kunnen worden opgelost door simpelweg een sjitische vrouw het restaurant te laten runnen, stelt zich overigens de vraag waarom deze maatregel dan niet veel eerder werd genomen. Daarenboven strookt bewering van verzoeker dat een vrouw minder snel zal lastig gevallen worden door Hezbollah niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Gevraagd op het Commissariaat-generaal waarom verzoekers broer niet een ander familielid de functie in het restaurant in Dahiya liet vervullen antwoordde verzoeker immers: "Maar zijn zus zit in administratie in afdeling Medina. Zou hij dan zijn zus naar Dahiya sturen en mij naar Medina. Dat is een vrouw, dat is niet logisch" (notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 januari 2019, p. 16).

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met Hezbollah wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval "de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken". Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts in zeer beperkte mate gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Uit de beslissing blijkt dat algehele incoherentie en gebrek aan logica in verzoekers asielrelaas de belangrijkste motieven vormen voor de beslissing, alsook het feit dat het niet aangetoond is dat Hezbollah zich beroept op gedwongen rekrutering. Wat betreft de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot welke problemen verzoeker wanneer besprak met zijn broer H., wijst de Raad erop dat dit slechts één argument vormt voor de commissaris-generaal om te besluiten dat de verzoeker niet de waarheid vertelt over de relatie met zijn familie, en dat er hem tijdens het persoonlijk onderhoud reeds werd verteld dat het niet te begrijpen is dat hij bepaalde dingen niet aan zijn familieleden vertelt. Verzoeker werd tweemaal expliciet gevraagd om uit te leggen waarom hij bepaalde zaken voor zijn familie zou achterhouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 februari 2019, p. 13 en p. 18). Verzoeker werd dus wel geconfronteerd met het feit dat het in de context van zijn relaas niet aannemelijk is dat hij bepaalde zaken niet aan zijn familie vertelde en kreeg de kans hiervoor een uitleg te geven. Voor het overige dient te worden benadrukt dat noch voormeld artikel van het KB van 11 juli 2003, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande verzoekers opmerking dat de dossierbehandelaar nergens de moeite deed om de problematiek van verzoeker en zijn echtgenote als gemengd koppel te benaderen en verder te onderzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel concreet probleem aanhaalt in verband met het feit dat hij een gemengd koppel vormt. Bovendien maakten noch verzoeker noch zijn echtgenote gedurende hun procedure bij het Commissariaat-generaal gewag van een vrees die zij zouden koesteren in verband met het feit dat zij een gemengd koppel vormen. De dossierbehandelaar heeft nochtans wel degelijk gepolst naar mogelijke moeilijkheden in verband met het gemengd huwelijk van verzoeker. Hierover zei verzoeker dat de ouders van zijn echtgenote niet tevreden waren over haar huwelijk met een Palestijn maar wel akkoord gingen omwille van het feit dat hij een goede werksituatie had (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 15 januari 2019, p. 7). De echtgenote van verzoeker verklaart eveneens dat haar ouders aanvaardden dat haar man Palestijn is (notities persoonlijk onderhoud CGVS S.A., 15 januari 2019, p. 5). Verzoeker verklaarde zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij buiten zijn problemen met Hezbollah geen andere problemen kende (verklaring CGVS, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud CGVS 15 februari 2019, p. 7). Zijn vrouw verklaarde hetzelfde bij Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring CGVS, p. 3) en haalde tijdens haar interviews op het CGVS evenmin een probleem aan in verband met haar gemengd huwelijk, hoewel zij op het einde van het tweede

onderhoud tweemaal de kans kreeg om nog iets toe te voegen (notities persoonlijk onderhoud CGVS S.A., 15 februari 2019, p. 11). Uit voorgaande besluit de Raad dat geen enkel element erop wijst dat verzoeker omwille van zijn gemengd huwelijk bij terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht zou komen.

7.2.3.4.2.2. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: "De documenten die jullie voorlegden kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw herkomst, uw identiteit en uw werk, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. De voorgelegde informatie over Hezbollah handelt niet over gedwongen rekrutering en weerlegt dus niet de hierboven besproken problemen met uw relaas."

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Het argument dat verzoekster als vrouw van een Palestijnse vluchteling geen bescherming kan verwachten van de autoriteiten aangezien die zich niet met hun problemen met Hezbollah bemoeien, is gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas niet dienstig.

8.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

In de mate verzoekster in de aanvullende nota stelt dat de Libanese autoriteiten zelf toegeven dat zij haar burgers niet kan beschermen, zij tevens wijst op de gevolgen van de COVID-9 pandemie, en de slechte economische en veiligheidstoestand, wijst de Raad erop dat verzoekster niet kan volstaan met een algemene verwijzing zonder toelichting betreffende haar persoonlijke omstandigheden. Nergens uit verzoekster haar verklaringen en deze van haar echtgenoot kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij Libanon dienden te verlaten of die er toe leiden dat zij niet zouden kunnen terugkeren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een vrees voor vervolging en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij en haar gezin in Sabra een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Zo mate verzoekster in de aanvullende nota wijst naar de ernstige explosie in Beiroet, stelt de Raad vast dat de schade in de staat inderdaad aanzienlijk is en dat daarbij ook veel slachtoffers en gewonden zijn gevallen. Verzoeker geeft echter niet aan in welke mate de explosie hem persoonlijk en zijn familie treft.

8.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale

mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de

gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Sabra in het bijzonder, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand, en de argumentatie dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, alsook dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengt verzoekster geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en Sabra in het bijzonder.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze

belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

10. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

13. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS